

Kedves Testvérek,

A Biblia Istene az örökké létező. Ő a VAGYOK, az élet hordozója, aki „Legyen!” szavával teremt életet. *„Én vagyok az első és az utolsó, rajtam kívül nincs isten.” (Ézs 44, 6) – mondja magáról.* Létezik. Van. Életet ad és vesz el, mert Ő az élet Ura. Világot teremt, embert teremt, akivel szeretet kapcsolatban akar lenni. Mikor azonban a kapcsolat megtörik, a „Vagyok” kimondja az ember felett: meg kell halnod. Nem élhetsz örökké.

Mégis, Ő az, aki megszabadít, azért elküldi a Fiát, hogy teljesen megismertesse magát az emberrel. Az emberi lét formáját öltözi fel, hogy megmutassa: azonosul a léttel, hogy a lét számára fontos és értelmet nyerhet minden töredékessége és nyomorúsága ellenére is.

Jézus élt. Gyermekként sír, eszik, iszik, növekszik, mint minden más gyermek. Megtanul írni és olvasni azokból az írásokból, amelyek Atyjáról szólnak, aki van és akin kívül nincs más Isten. Megtanul dolgozni, része lenni az emberi létnek. Éveken át egyszerűen csak él, aktív és tevékeny ember. Aztán egy nap kimegy a pusztába Jánoshoz, aki tudja, kicsoda ő és ki az a Messiás, akinek útkészítője lett. János azt mondja neki: íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit. Ő az Isten Báránya, aki most van, de mint ember majd egy nap meg kell, hogy haljon. Át kell élnie, mit jelent lenni és aztán nem lenni.

Jézus megkeresztelkedik, és minden esemény felgyorsul: megkísérti az ördög a pusztában emberi szükségletek és vágyak mentén, az egyedüllétben, ahol csak ő van és a kísértés... Aztán elkezdi gyógyítani, tanítani, csodákat tenni, tanítványokat gyűjteni. Emberek közt él emberként, de mégis Istenként is. Jelet tesz, amellyel bizonyítja, hogy Ő ember és Isten egyszerre, az Isten fia, akihez fogható nincsen. Megmutatja az élő Istent, a létezőt az embernek, aki keresi léte értelmét és szüntelenül ezt kérdezteti magától: ki vagyok? Miért vagyok? Mivé lehetek? Mi értelme az életemnek? Miért csinálom azt, amit csinálom? ...

Jézus pedig beszél és foglalkozik az emberekkel, odahajol a nyomorultakhoz, felemeli az elesettet, megtalálja az elveszettet. Tanít és engedi, hogy kövessék. Egy nap ötezer ember követi és meglátva szükségüket füves területre vezeti a sokaságot, ahol megtöri a kenyeret és ételt ad nekik. Árpakenyeret és halat, ami elég lesz, sőt marad még 12 kosárral. Ember és Isten: észreveszi a szükségét, együtt érez és csodát tesz. Megsokasítja az ételt, az anyagot, felülírja a valót, a láthatót. Engedi, hogy kövessék, de nem engedi, hogy királlyá tegyék. Elvonul a hegyre, egyedül lenni, egymagában.

Tanítványai eközben csodával ittasan szállnak hajóba és indulnak a tengeren a túlpartra, Kaperneumba. Hajóznak a sötétben, a mélység felett lebegnek egy csónakban éjszaka. Vihar támad és hánykolódnak. Küszködnek. Nem haladnak, veszélyben vannak. Nem kis veszélyben, nem rosszul voltak csupán, nem attól kellett tartaniuk, hogy vizes lesz a ruhájuk, hanem hogy odavesznek. Létük, életük forgott kockán és mindeközben egyedül vannak. Halálerők tombolnak körülöttük és támadnak rájuk egyre, és ők félnek. Félnak, mert emberek, léteznek és félnek nem létezni. Emberek, Jézus tanítványai, a csodák szemtanúi, emberhalászok. Ebben a pillanatban azonban leginkább csak félnek. „Én vagyok, aki félek. Aki létezem és nem akarok nem létezni. Én vagyok, aki túl akarom élni mindezt. Én vagyok, akinek már nincs ereje küzdeni, aki szeretnék megmenekülni. Én vagyok. És élni akarok.”

Végtelen idő ez a tenger közepén. A kenyércsoda már messze és a túlpart sehol. Nincs biztonság, kapaszkodó, élettér. Csak a hánykolódó hajó.

És ebben a túlfeszített sötétségben, a szelek üvöltésében és a tenger tombolásában megjelenik Ő. Aki van. Aki itt és most is van. Akit Isten küldött azért, hogy legyen. Velük legyen. És Ő jön. Jön a vízen. De hisz nem jöhet, ez nem lehet, mert a vízen senki nem jöhet. Aki él, az nem jár a vízen, a háborgó sötét vizeken. Aki él és ember az nem dacolhat a halál erőivel anélkül, hogy ne nyelnék el őt azonnal. De Ő mégis jön. A félelem nő, a rémület fokozódik, mert ami van, az nem lehet! Amit látnak a tanítványok, az nincs. És ez ijesztő, borzasztó mindenkinek, aki van: nem láthatok olyat, ami nincs. Csak akkor, ha már én sem vagyok. De még élek, ezért ez nem lehetséges...

Jézus pedig csak jön, közelít feléjük és megszólal. Ezt mondja az Isten fia, a „Vagyok fia”, az emberként alászállt Isten: „Én vagyok, ne féljete!” Én vagyok. Itt vagyok. Ne féljete. Nem árul el még magáról többet, nem mondja, hogy én vagyok az út az igazság és az élet, hogy én vagyok a juhok ajtaja, hogy én vagyok az élet kenyere, én vagyok a jó pásztor, én vagyok az igazi szőlőtő, én vagyok a világ világossága, én vagyok a feltámadás és az élet, csak annyit mond: ÉN VAGYOK! Mint mikor sötét szobába belépve megrettensz, mert rájössz, hogy van valaki vagy valami ismeretlen odabent és megszólal egy hang: Én vagyok. Ne félj. Kedves hang, akit ismersz. És elszáll a félelem.

„Én vagyok!”, mondja Jézus a megrettenteknek, „Én vagyok”, pedig nem lehetnék itt! Itt vagyok, létezem, pedig nem lehetnék itt, de járok a vízen, mert Isten Fia vagyok, és hatalmam van. Én veletek vagyok, itt vagyok, ezért nem kell már félni. Közel vagyok akkor is, ha nem szállok be a hajóba. Vagyok akkor is, ha megmaradnak a hullámok, ha nem csendesül most a szél, ha mard a sötétség, ha nem változik semmi: itt vagyok! Nem szűnik a fenyegetettség, de itt vagyok! Ezért már mindegy minden más, ami van, mert én itt vagyok. Ne féljete!

S bár nem szűnik a vihar és sötétség, megszűnik az ok, amiért félni kellett: nem érünk át a túlsó partra. Mert megérkeznek. Egyszerre csak ott lesznek a túlsó parton. Csodát látnak: megsokasodó kenyeret, csodát kapnak: vízen járó Isten Fiát, csodát élnek: megváltozott időt, megrövidült távolságot. Meglátnak valamit, a legfontosabbat Jézusból: Ő tényleg van. Ő létezik és ezért lehet nekik is létezni, azért lehet nem félni.

Aki van, él, az érzel, lát, szagol, hall, érez, felfog, megért. Aki van és öntudatára ébred, szeretné érteni, mivégre ez az egész? Szeretné érteni, miért van és ki ő-k nem? Mik a határai, reményei, lehetőségei az életben, mit szabad és mit

nem, mi a jó és mi nem, ki a jó és ki nem, és mi lesz, ha már nem lesz majd egy nap? Aki van, szeretné megérteni és ismerni magát és ez így jó. Ismerni magunkat jó és izgalmas, hasznos és értelmes dolog. De néha olyan, mint egy hatalmas kastélyban bolyongani és felnyitni bezárt szobák ajtajait és feltépni újabb ajtókat, melyeket találunk. Könnyen eltévedhetünk vagy olyat találunk egy-egy szobában, amitől megrémülünk, és azt kívánjuk, bárcsak sosem akartunk volna ajtókat kinyitni...

Van egy olyan ajtó, amihez mindenki elér, aki keresi magát. Csak a legbátrabbak vagy a legoktalanabbak nyitják ki és lépnek be rajta. A legtöbb ember zárva tartja ezt az ajtót és attól fél, ami bent van anélkül, hogy kinyitná azt. Ez a szoba létével hat ránk, mert van, akkor is, ha nem akarjuk vagy próbáljuk elfelejteni, elrejtteni.

Aki viszont belép, azonnal tudja, hogy elérkezett ön maga keresésének legfontosabb állomáshoz. A félelmek szobájába lépve az élő ember szembesülése legfontosabb léttapasztalatává lehet. Ez ugyanakkor a legijesztőbb és legborzalmasabb tapasztalat is a világon. Olyan, mint mikor valaki sötét éjszakában tengeren hajózik és nem tudja merre van a part. Olyan, mint mikor háborgó mélység felett hanykolódik egy kis csónak és dobálják a sötét vizek.

Félelmetes és dermesztő érzés rátalálni a létezés egyik nagyon egyszerű alapigazságára: most vagyok, de egyszer már nem leszek. Most, tudatában vagyok létezésemnek, annak minden nyomorával és örömeivel együtt, de egyszer már nem leszek. És akkor is, ha olykor kívánom halálomat, és legszívesebben nem lennék, akkor is megbénít a gondolat: nem leszek. És ha gondolatban becsapom a félelmek szobájának ajtaját és nem veszek róla többé tudomást, akkor is igaz: egyszer már nem leszek.

Akár úgy, hogy hirtelen egyszer csak már nem leszek, vagy szépen lassan múlok el az lenni, aki most vagyok. Félelmetes, de egyszer már nem leszek olyan fiatal, mint most. Egyszer már nem leszek elég vonzó talán másnak vagy magamnak sem. Egyszer már nem leszek talán olyan izgalmas, érdekes ember, és elfelejtenek, egyszer már nem leszek népszerű. Egyszer már nem leszek társa valakinek, mert elveszítem és egyedül leszek. Vagy egyszer végképp fel kell adnom a reményt, hogy valaha társra találok. Egyszer már nem leszek szellemi képességeim teljes birtokában, egyszer már nem nyílnak ki előttem a lehetőségek. Egyszer lehet, hogy már nem lesz erőm a dolgaimhoz, egyszer már lehet, hogy magamat sem leszek képes ellátni. Egyszer lehet, hogy már nem leszek az, akinek szeretnek a környezetemben és lelepleződik valódi énem minden gyarlósága és undoksága, egyszer már nem lesz erőm a látszatot építeni. Egyszer lehet, hogy már nem kellek senkinek, nyűg leszek. Egyszer lehet, hogy már nem fogok tudni magamról, emlékeim elvesznek, a nevek és az arcok, saját magam megkívánt s megharcolt ismerete, mert széthullik minden, aki vagyok. Egyszer lehet, hogy már nem fogom tudni mi a való és valótlan és az örületben leszek, mert szétesett mindaz, aki voltam. Egyszer pedig, mikor meghalok... akkor már nem leszek? Mi minden lehet még a félelmek szobájában, amit kimondani is rettenete lenne, és miért beszélünk most egyáltalán erről? De miért kell felzaklatni az embert, aki küzd, hogy egyszerűen csak legyen ma, és ha lehet holnap is? Miért tesszük itt és most ezt? Azért mert az a Jézus Krisztus, aki ott tengeren azt mondta: „Én vagyok, ne féljete!” itt van köztünk, valóságosan jelen van. Itt van és azt mondja neked és nekem is: „Én vagyok! Itt vagyok.” Benne lehet hinni, belé kell kapaszkodni most, amíg vagy! Mert Őhöz tartozva lehet megmenekülni, sehogy máshogy! Azért szólíthatod meg, azért kapcsolódhatsz hozzá, azért mentheted meg téged is, mert megfizette az örök létezésed árát! Megszerezte neked is a „vagyok”. Megjárta az útját, hagyta, hogy terveket szőjenek ellene, engedte, hogy elfogják. Mikor elfogták is megmondta ki Ő: „Én vagyok! A názáreti Jézus!” Katonák estek a földre ettől a szótól, mely egyre súlyosabb lett a kereszt felé közeledve. Júdás tehát maga mellé vette a katonai csapatot, a főpapoktól és a farizeusoktól küldött templomi szolgákat, és odament fáklyákkal, lámpásokkal és fegyverekkel. Jézus pedig tudva mindazt, ami reá vár, előlépett, és így szólt hozzájuk: *Kit kerestek? Azok így feleltek: A názáreti Jézust. Én vagyok – mondta Jézus. Ott állt velük Júdás is, aki elárulta őt. Amikor azt mondta nekik: Én vagyok – visszatántorodtak, és a földre estek. (Jn 18, 3-6)*

Ő, a „vagyok” „nem vagyok” lett, meghalt és odaadta létét, hogy te lehess, és ne kelljen örökre megsemmisülnöd és meghalnod. Feltámadt a halálból és újra népe között jár, mint egykor tanítványaival. Itt van köztünk és azt mondja nekünk, mint János apostolnak, mikor meglátta őt a látomásban: *„Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai.” Jel 1, 17-18*

Ez mindnyájunk útja: ha Jézusé vagyok, ha benne hiszek és hozzá tartozom, élek. Vagyok. Most és itt és örökké vagyok az öröklétben! Vele és nála! Ha nem vagyok az Övé, igazából már most halott vagyok és el fog nyelni a sötétség és a félelmek egy nap összeroppantanak, ha máskor nem, az utolsó napon, mikor rádöbbenek: meg kell halni és akkor már nem leszek.

Nem tudok mást tenni vagy mást mondani: az a Jézus, aki egykor szólt a tengeren itt van ma és szól hozzád. Hidd el, hogy Ő van, létezik, itt van és azt akarja, hogy legyél. És hogy ne kelljen félelmek között élned. Ez a legfontosabb ismeret Istenről, ami a saját magunk megismeréséhez nélkülözhetetlen. Ez adhat erőt és biztonságot lenni, létezni. Ez adhat reményt, hogy egy boldog és büntelen, félelemmentes létezés az örökségünk a mennyben, amit így mutat be János apostol: *„És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. És a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felkészítve. Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trón felől: Íme, Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga Isten lesz velük, és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak. A trónon ülő ezt mondta: Íme, újjáteremtek mindent. És így szólt: Írd meg, mert ezek az igék megbízhatók és igazak! És ezt mondta nekem: Megtörtént! Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Én adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából ingyen. Aki győz, örökölni fogja mindezt, és Istene leszek annak, az pedig fiam lesz.” Jel 21, 1-7*

Ámen!

Thoma László